

Fellini før forfaldet

DAGDRIVERNE (I VITELLONI). Prod.: *Lorence Pegoraro* — Cité Films (*Luigi Giacosi*) 1953. Manns.: *Federico Fellini* og *Tullio Pinelli*. Drejebog: *Federico Fellini*, *Tullio Pinelli* og *Ennio Flaiano*. Instr.: *Federico Fellini*. Foto: *Otello Martelli*. Musik: *Nino Rota*. Medv.: *Franco Fabrizi*, *Franco Interlenghi*, *Alberto Sordi*, *Leopoldo Trieste*, *Riccardo Fellini*, *Leonora Ruffo*, *Lida Baarowa*, *Arlette Sauvage*, *Maia Nipora*, *Jean Brochard*, *Enrico Viarisio*, *Paola Borboni*, *Claude Farere*, *Gigetta Morano*, *Carlo Romano*, *Guido Martucci*, *Achille Maieroni*.

Fellinis gennembrudsfilm er så langt den bedste af de tre, som vi nu har set af ham herhjemme. Man forstår, at man i 1953 tog visse løfter af den, løfter som ikke indfries i hans to melodrammer „La Strada“ og „Krapyl“, hvori han har bevæget sig stedse længere ud i den villede, forlorne poesi og overfladiske symbolik.

„Dagdriverne“ er mindre dramatisk, mere løs og improviseret, men også mindre skruet i handlingsgangen end de efterfølgende. Emnet er imidlertid det samme på en vis måde: samfundets overflodige. Denne gang drejer det sig om et slæng af unge mennesker af honnet borgerlig familie i en lille provinsby. De er ikke kriminelle, blot uden midtpunkt, uden interesser, uden energi, og nærer en formelig angst for enhver slags arbejde. De driver ørkesløst vegeterende deres unge år bort. De er forlystelsessyge, længes efter lidt spænding i tilværelsen, men er ikke råde og afstumpede som den farlige ungdoms repræsentanter, snarere sentimentale og bange for at forvalde ondt. De kan minde om de unge fra „Marty“. Filmen samler sig om et par af dem, først og fremmest Fausto, en charmerende, men veg og holdningsløs drivert fremstillet fremragende af *Franco Fabrizi*. Han

bliver gift med den pige, han skal have et barn sammen med, men det afholder ham ikke fra at flirte til højre og venstre. Først da konen revolterer, rammes noget i ham, og Fellini lader ane en lykkelig genforening, hvor længe den så end vil vare. En anden af banden er *Moraldo*, der muligvis har lånt autobiografiske træk af instruktoren, som er utilfreds med sin levemåde, og som til sidst overvinder alle skruller og tager til byen for at skaffe sig arbejde.

Filmen er lavmælt, balancerende mellem det følsomme og det ironiske. Der er scener, der i deres lidt grumme ironi kan minde om *Castellani*s stil. Ypperlig i sig selv er en afklædende skildring af en omrejsende varietétrup, blot hænger den ikke rigtig sammen med filmens øvrige dele. Dette er typisk for Fellini, han har mange gode idéer, men mangler måske en idé. Ligeledes viser filmen, hvor meget han kan lægge i det enkelte udtryksfulde billede, her er således et billede fra stranden med de unge formålsløst gloende ud over havet. Fellini er en skarp iagt-tager, og i denne film har han formået at skabe en vis atmosfære. Som billedskaber ynder han de grå og sorte nuancer, der er mere regn og gråvej i hans film end italiensk solskin.

Det er det uprætentøse ved filmen, der er dens force. Enkelte steder er der indslag af forsøg på poetisk skildring, som falder igennem. Han magter dem ikke, fordi han er mere betragter end digter. I nogle natlige scener, *Moraldo* har med en ung dreng, skinner den følelsesmæssige simli igennem. Filmen slutter med et billede af drengen balancerende på en jernbaneskinne. Det er måske ganske kønt, men helt uden mening og uden sammenhæng med det øvrige indhold. Men Fellini, der elsker at vride sin hjerne, har set en flot symbolsk slutning for sig. Det er skade, at det er paradenumre af denne art, han skulle fortsætte med. „Dagdriverne“ tyder på, at hans senere film ville have været bedre, hvis han havde udviklet andre sider af det talent, som han ubestrideligt engang har været i besiddelse af.

Ib Monty.

Riccardo Fellini i „Dagdriverne“.

